

Full diocesà

1 de setembre del 2019

p5 —S'acosta la Jornada Diocesana i Dia de la Catedral

p6 —Clam d'entitats catòliques pels migrants a la deriva

L'Amazònia, un pulmó vital per al planeta

El papa Francesc es va declarar el propassat diumenge dia 25 de juliol «preocupat» pels incendis que estan devastant l'Amazònia i va demanar que «amb el compromís de tots» es puguin extingir «com més aviat millor». Després de l'oració de l'àngelus a la plaça de Sant Pere de Roma, el Sant Pare va ressaltar la importància de l'Amazònia, ara en part afectada per les flames. «Aquest pulmó forestal és vital per al nostre planeta», va dir.

Per la seva banda, l'episcopat brasiler va instar els governs dels països amazònics, especialment el Brasil, a prendre «mesures serioses» per a salvar aquest territori.

En un comunicat, els bisbes recorden que «l'Amazones és

una regió de rica biodiversitat, multiètnica, multicultural i multireligiosa, un mirall de tota la humanitat que, en defensa de la vida, exigeix canvis estructurals i personals de tots els éssers humans, dels Estats i de l'Església».

Precisament per decisió del Pontífex, per al mes d'octubre ja era previst un sínode episcopal per a tractar els problemes de l'Amazònia. Dos dels punts a debatre són el compromís per aturar la desforestació i altres agressions depredadores del territori i la devastació de les comunitats indígenes. El document de treball del sínode, l'anomenat *Instrumentum laboris*, adverteix que el canvi climàtic i l'augment de la intervenció humana estan portant l'Amazònia a un punt de no retorn.

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

Fill meu, sigues modest en tot el que facis i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

(17-18.20.28-29)

Salm responsorial

Instal·làreu els pobres, Déu nostre,
al país fèrtil del vostre patrimoni.
(Salm 67)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, vosaltres no us heu acostat a aquella muntanya palpable del Sinai, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

(12,18-19.22-24a)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.» Després digué al

qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

(14,1a.7-14)

«Mes aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos»

Posem fre al nostre narcisisme

Jean Hakolimana, prev.

Fa quaranta anys, l'autor Lasch C. analitzava la perillosa deriva narcisista de la societat americana, en una obra brillant: *La cultura del narcisisme*. Pocs imaginaven que, quatre dècades més tard, la seva observació local atendria dimensions mundials. Segons ell, la personalitat narcisista centra l'individu sobre si mateix. La meta gairebé única és el propi benestar i l'equilibri emocional. Fora problemes. L'important és viure tranquil evitant complicacions. En conseqüència, hom fuig d'allò que pugui comprometre. No es pren seriosament el que pot significar exigència i esforç. Es parla de drets, mai d'obligacions. Tot val per a viure bé: creences de tota mena, religió a la carta, ètica de conveniència. Els problemes personals s'hipertrofien. L'individu cau en l'apatia i indiferència davant el sofriment aliè.

A aquesta malaltia, Jesús va proposar un remei fa dos mil·lennis, despertant el nostre interès per allò que no interessa: pobres, invàlids, coixos i cecs. D'ells res no es pot esperar; per això no els convida ningú. Als seus deixebles, Jesús els demana un canvi d'actitud: no tancar-se en la mesquineria de relacions interessades i convencionalismes socials. Podem viure de manera desinteressada? Podem estimar sense esperar res a canvi? Estem tan lluny d'aquest esperit de Jesús que, actualment, fins l'amistat, la relació familiar i la intimitat matrimonial s'han tornat un producte del pervers mercat mediàtic. Hem construït una societat on predomina l'intercanvi, el profit i l'interès; una societat on pràcticament tot es compra i es paga; una societat que no sap què fer dels pobres. Tu, fidel de Déu, no oblidis els pobres, invàlids, coixos i cecs.

La imatge

Si vas convidat a un banquet, no ocupis els primers llocs; si cal, ja et faran pujar. Si ets tu qui convida, no hi facis venir els qui et tornaran la invitació, sinó els pobres i els discapacitats que no te la podran tornar.

No són solament coses d'urbanitat; expressen la gratuïtat amb què Déu actua i que els creients reproduïm. I fan més agradable el nostre món ple de rivalitats.

Les noces dels camperols (1567), P. Bruegel el Vell

Agenda

Lit. hores: Setmana II

2 dilluns

— Santa Raquel

1 Te 4,13-18 / Salm 94 / Lc 4,16-30

3 dimarts

— Sant Gregori el Gran

— Sant Simeó Estilita

1 Te 5,1-6.9-11 / Salm 26 / Lc 4,31-37

4 dimecres

La Mare de Déu de la Consolació
(o de la corretja)

— Sant Moisès

Col 1,1-8 / Salm 51 / Lc 4,38-44

5 dijous

— Santa Teresa de Calcuta

Col 1,9-14 / Salm 97 / Lc 5,1-11

6 divendres

— Sant Zacaries

Col 1,15-20 / Salm 99 / Lc 5,33-39

7 dissabte

— Santa Judit

— Santa Regina

Col 1,21-23 / Salm 53 / Lc 6,1-5

8 diumenge XXIII de durant l'any / Cicle C

La Nativitat de la benaurada
Verge Maria

Les marededéus trobades
(Queralt, Tura, Mont, Núria, Meritxell,
Foix...)

— Santa Adela

Sv 9,13-18 / Salm 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,25-33

Pujant al cim del Puigmal

Manel Lopez Ceballos, prev.

Un dissabte de mitjans de juny, en què encara les temperatures a la muntanya eren molt baixes, amb un grup de jovent de la parròquia ens disposàrem a pujar al cim més alt del Ripollès (2.913 m). Deixàrem el cotxe a Fontalba i començàrem a dirigir-nos cap al gegant de Núria. La vida, com la fe, és un camí, un viatge cap al cim d'una muntanya altíssima. Anàvem ascendint i deixàvem a baix, a la dreta, el camí de Fontalba a Núria. Els joves que m'acompanyaven anaven entusiasmats davant el risc d'assolir el cim de la muntanya inexpugnable. Als nostres joves els hem de poder oferir una vida més humana, una vida que els faci venir ganes de viure-la. Els adults no podem convèncer els més joves que la vida val la pena de viure-la si no ens veuen que la vivim realment. Si s'adonen que els nostres veritables mòbils només són l'èxit, el consumisme i la competitivitat, no els convencerem que aquesta vida té un sentit capaç de satisfer el seu afany juvenívol de justícia, solidaritat, honestedat, etc.

D'ençà que la ciència i la tècnica sembla que hagin llevat a la vida tota transcendència; d'ençà que la «civilització» de...

(Continua a la pàgina següent.)

Necrològica

Mn. Joan Cortès i Tossal

Joan Cortès i Tossal havia nascut a Igualada el 18 de juny de 1927. El seu pare fou víctima de la persecució religiosa de 1936. Dos dels fills abraçarien la vocació sacerdotal. El seu germà Romà, ja difunt, fou un sacerdot d'una gran espiritualitat i missioner a l'Argentina i a Colòmbia.

Joan Cortès va ser ordenat de prevere el 22 de desembre de 1956. Fou vicari de Sant Vicenç de Castellet (1957) i de Sallent (1958) i capellà de la Coromina de Torrelló. Atengué espiritualment els qui feien el servei militar, organitzant tandes d'exercicis i fundant la revista *Oriflama* (1961-77) per mantenir-hi el contacte.

També fou ecònom de Sant Genís d'Orís (1966) i de Santa Maria de Valldaura de Manresa. L'any 2001 es va jubilar. Morí el 25 de juliol a l'edat de noranta-dos anys. Al cel sia.

La Jornada Diocesana donarà a conèixer el Sínode

Diumenge dia 15 de setembre, Dia de la Catedral

El diumenge 15 de setembre celebrarem el Dia de la Catedral i Jornada Diocesana al nostre bisbat.

A les deu del matí començarà la jornada al Seminari de Vic; una oportunitat perquè tots els fidels puguin conèixer la rellevància i significat del Sínode Diocesà: què és, com s'hi pot participar i quina importància té per a tota l'Església diocesana en aquest moment.

Dinar a les dues. Es pot optar per dinar al restaurant del Seminari (avisar en fer la inscripció) o, com en altres anys, compartir àpat familiarment.

A la tarda, a dos quarts de sis, arribarà el moment principal de la jornada amb la celebració de l'eucaristia a la catedral de Sant Pere de Vic, presidida pel senyor bisbe.

El bisbe Romà, davant el canvi d'època que estem vivint, ens convoca a ser protagonistes del futur immediat de l'Església. És un moment per a escoltar-nos i, en esperit de pregària, discernir junts el que Déu vol de nosaltres. Com encarar el futur? Com la fe pot guiar les nostres parròquies avui? Ara és el moment de pregar-per això i parlar-ne, per tal de posar fil a l'agulla, una vegada més, però amb renovada empena.

INSCRIPCIONS

www.bisbatvic.org

Correu electrònic:

registre@bisbatvic.com

Telèfon: 93 883 26 55

(Prové de la pàgina anterior.)

...la producció-consum, establint que el diner és l'únic déu a qui s'ha d'adorar, ha aconseguit de sembrar l'avorriment, el nihilisme, en els esperits més ben intencionats; hom es planteja, amb tota cruesa, la gran qüestió: quin sentit té viure per a morir? Si no hi ha cap mena de transcendència, ¿no és molt millor no haver existit mai?

Pujant pel vessant de la muntanya trobem clapes de neu i, al mateix temps, ens visita l'inesperat torb, amb ràfegues de vent que, si bades, et poden fer caure rostos avall. El nostre grup se solidaritza i tots a l'una ens ajudem a pujar i que no caigui ningú, fins i tot compartim bufes i guants per als qui no anaven tan ben equipats. El valor de la persona no és quan-

tificable. I no ho és per la simple raó que la persona pensa i estima; i pensar i estimar encara no són manipulables del tot per la societat de consum. En l'ésser humà hi ha quelcom que no és totalment quantificable, alguna cosa que el transcendeix, com la consciència, el pensament i l'estimació..., i, per tant, viure no és cap absurd.

Hem assolit el cim del Puigmal. Abraçades i felicitacions entre els membres del grup. Esmorzem arrezerats per unes pedres en forma de refugi. Més tard ve un altre grup i els demanem que ens facin una fotografia davant la creu i els símbols de Núria, l'olla i la campana. Aquí dalt, davant la immensitat i la gran bellesa, descobreixes que, malgrat tot, hi ha alguna cosa que val la pena. Alguna cosa que trenca l'absurditat de la vida...

Entitats catòliques demanen l'acolliment de refugiats a la deriva

Redacció

Càritas, CONFER, Justícia i Pau, i la Comissió Episcopal de Migracions, com a membres de la xarxa Migrants con Derechos, van emetre el dia 14 d'agost un comunicat denunciant la situació dels refugiats al mar i la manca d'iniciativa dels governs d'Espanya, Itàlia i Malta amb les persones rescatades a bord dels vaixells *Open Arms* i *Ocean Viking*.

En el manifest afirmen: «Cada vida compta, cada ésser humà és insubstituïble i és un projecte de futur. És una qüestió d'humanitat que ni una sola d'aquestes vides es trunqui. És també un deure ètic de la Unió Europea i els seus Estats membres arbitrar respostes eficaces i respectuoses amb els Drets

Humans davant aquestes situacions. La manca de resposta suposa un incompliment flagrant dels acords internacionals i una gravíssima responsabilitat per omissió davant les morts que es puguin arribar a produir en el present i en el futur.»

Recorden unes paraules del Papa: «La resposta al desafiament plantejat per les migracions contemporànies es pot resumir en quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar, que expressen la missió de l'Església en relació a tots els habitants de les perifèries existencials.» I conclouen: «En cap cas la resposta no pot ser rebutjar, ignorar, bloquejar i penalitzar, que és el que està succeint.»

Nou prior de la capella de Sant Jordi

Mn. Josep Maria Turull és des de primers del mes d'agost el nou prior de la capella de Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

El president de la institució, Quim Torra, ha fet aquest nomenament per substituir Mn. Joan Evangelista Jarque, responsable del culte en les darreres quatre dècades en aquest espai privat que depèn del cap del govern català.

El relleu es va fer efectiu amb una recepció privada als dos priors per part del president Torra, acompanyat de la consellera de Presidència, Meritxell Budó. Seguidament es va celebrar una missa a la mateixa capella de Sant Jordi en presència de familiars i amics dels dos preveres.

Josep Maria Turull i Garriga (Parets del Vallès, 1966) és canonge de la catedral de Barcelona i ex-rector del Seminari Conciliar. A més, actualment és el rector de la basílica de la Sagrada Família.

El Papa escriu als sacerdots: «Gràcies pel vostre servei»

El papa Francesc ha escrit una carta als sacerdots recordant el 160è aniversari de la mort del sant Rector d'Ars, patró de tots els rectors del món.

Es tracta d'una carta que expressa coratge i proximitat als «germans preveres, que, sense fer soroll, ho deixen tot per estar obstinats en el dia a dia de les seves comunitats, als qui treballen a la "trinxera", als qui "donen la cara" quotidianament i sense donar-se gaire importància, a fi que el Poble de Déu estigui atès i acompanyat».

«M'adreço a cadascun de vosaltres —escriu el Sant Pare—, que tantes vegades, de manera desapercebuda i sacrificada, en el cansament o la fatiga,

la malaltia o la desolació, assumiu la missió com a servei a Déu i a la seva gent i, fins i tot amb totes les dificultats del camí, escriviu les pàgines més belles de la vida sacerdotal.»

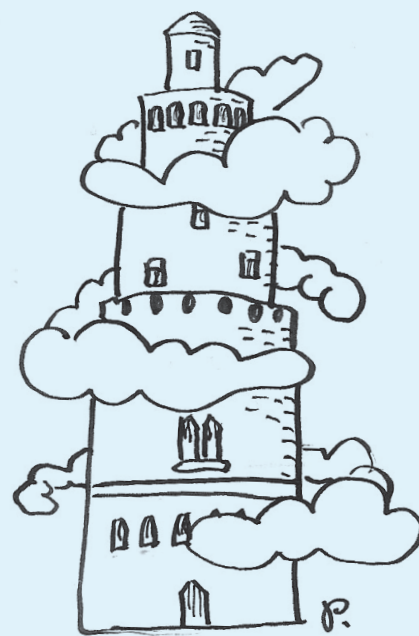
La carta papal s'obre amb la paraula «dolor» referida a l'escàndol pels abusos sobre menors: «Aquest dolor no és indiferent tampoc als preveres. Així ho vaig poder constatar en diferents visites pastorals [...]. Molts d'ells em van manifestar la seva indignació per les coses succeïdes i també certa impotència, ja que, a més del desgast pel lliurament, han viscut el dany que provoca la sospita i el qüestionament, que en alguns o molts va poder haver introduït el dubte, la por i la desconfiança.»

La Dita

«Sembla la torre de Babel»

Sebastià Codina, prev.

Sembla la torre de Babel... (sense entendre's, xivarri).

Guanyar-se el pa amb el suor del front... (gens fàcil, dificultats; cf. Gn 3,19).

Fer-se'n creus... (venir de nou, quedar esparverat).

Negar el pa i la sal... (rebutjar, no reconèixer els mèrits).

Anar d'Herodes a Pilat... (de qualsevol manera, anar de mal borràs).

Judici salomònic... (assenyat i enginyós).

Portar la creu al coll... (aguantar les maltempsades).

La fe mou muntanyes... (creure ens enfronta als trencacolls).

L'ovella esgarriada... (un desencaminat, un frustrat).

La brossa i la biga de l'ull... (defectes: els nostres i els dels altres).

Temps de reptes i d'opcions

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb el mes de setembre comença un nou curs pastoral a tota la nostra diòcesi, que ens posa al davant molts reptes, els quals ens demanen opcions decidides i compromeses. En aquest mes de setembre començarà la «fase d'animació» del Sínode Diocesà, que és fonamental per a la «fase de grups sinodal», que ha d'abocar en les «sessions sinodals».

Aquest curs pastoral és el moment propici per a fer nostres tots els reptes que la nostra Església de Vic té plantejats per al seu futur. Ho hem dit moltes vegades: som en un temps de canvi de paradigma, tant socialment com eclesialment. Som en un canvi d'època, en el qual la fe cristiana s'està desdibuixant del cor de moltes persones del nostre entorn, també immediat. No podem pensar que això a nosaltres no ens tocarà; perquè –siguem sincers– ja ens toca i de ben a prop. La mirada pròpia del cristià no és la de pensar d'una manera fatalista: no podem fer res. Més aviat ha de ser la dels qui, vivint i acceptant la realitat, saben tenir la mirada de fe que ens fa veure reptes. Encara la societat sigui secularitzada, el cor de l'home mai no està secularitzat, encara que la seva vida manifesti que ho sigui; sinó que el cor de tota perso-

na humana té desig de plenitud. Vull fer present aquells versos i pensament de Mn. Jacint Verdaguer: «Lo cor de l'home és una mar, / tot l'univers no l'ompliria.» Aquest és el nostre repte com a cristians: trobar aquell llenguatge i aquells signes que arribin al cor de les persones assedegades de sentit de la vida.

La resposta a aquests reptes demana una opció. La convocatòria i el desenvolupament del Sínode Diocesà és l'opció que se'ns ofereix per a caminar més junts, en la comunió i en la missió, per a poder cercar, a la llum de l'Esperit Sant, la voluntat de Déu sobre la nostra Església. El Sínode Diocesà és l'expressió màxima de la comunió d'una Església particular per a discernir els camins de santedat i de missió en aquesta porció de l'Església de Crist. Això demana de tots nosaltres que fem l'opció per viure profundament el camí sinodal. Un camí fet d'escolta de la paraula, d'estudi i reflexió, de pregària i contemplació, de celebració i de diàleg. Un camí que ens porti a les propostes per al bé de la nostra Església de Vic, en el que és referent a la seva santedat i a la seva missió. Tots hem de sentir nostra la crida a optar pel Sínode Diocesà, com a camí per a donar resposta als reptes que tenim tots plantejats.

